

Teď si Alethea uvědomovala, že její představy o světě byly naivní a založené na neznalosti. Není divu, že matky a gardedámy tak hlídají svoje mladé svěřenkyně, než dívky samy zjistí, jak to ve skutečném světě chodí. Jen děvčata vychovávaná na venkovských sídlech se zřejmě brzy poučí o tom, co obnáší dospělost. Pro ostatní příslušnice jejího pohlaví byla nevinnost požehnáním. Požehnáním, s nímž mělo skoncovat manželství a vstup do společnosti.

Jednou věcí si teď byla jistá: k manželovi se už nikdy nevrátí. S některými muži zřejmě bylo možné dosáhnout přijatelného *modu vivendi*, ale ne s Norrisem Napierem. S cestováním Alethea získala zkušenosti, nezávislost a rychle dospěla. S každou milí, kterou urazila, každým přestupem z dostavníku do dalšího, s každým novým setkáním se cítila stále sebevědomější. Líbilo se jí hradit si svoje výlohy, snažit se vycházet s cizími lidmi, řešit neznámé situace. Ráda používala jazyky, které se naučila, a záviděla ostatním cestovatelům, že mluví plynuleji. Těšila se na Itálii, i když by ještě nedávno nevěřila, že je toho schopná. Ještě nedávno si jen představovala tu úlevu, až tahle obtížná a nejistá pouť skončí a ona se bezpečně shledá se sestrou a Wyttonem.

Titus pozoroval Aletheu, která mlčky zdolávala jídlo. Proč je tak nepřítomná? Nad čím uvažuje? Rozhodně měla chuť k jídlu, která dělala čest spíš mladému muži než mladé ženě. Že by se spletl? Ne. Všiml si někdo jiný u stolu toho, co pro něj bylo tak očividné? Zřejmě ne. Myšlenka, že by žena cestovala v mužském převleku, byla tak absurdní, že ostatní nenapadla ani na okamžik. Příliš hladké tváře byly přičítány mládí. Její hlas byl na dívku nezvykle hluboký, a nic tak neprozradil. Výhodou pro ni byla i štíhlá vysoká postava.

Jeho zájem upoutalo něco jiného. Lessini stočil hovor odlišným směrem. Ukázalo se, že má lepší způsoby než

Warren a ten kašpar Lucius Moreby, kteří podporovali paní Vinehamovou v jejím honu za vším osobním a trapným.

„Až budete v Benátkách,“ vykládal Lessini Warrenovi, „měl byste navštívit Delancourta. Je to už dost známý obchodník s uměním a slyšel jsem, že v poslední době získal některé velmi kvalitní obrazy.“

Na Warrenově tváři se neobjevil žádný výraz, nakonec to byl karetní hráč. Titovi ho prozradilo jen kratinké zablýsknutí v očích.

Delancourt. To jméno Titus neznal a Warren se ovládl rychle, začal se s Lessinim bavit o starověkých mincích. Mince, to jistě – o něco takového se Warren nikdy nezajímal.

Co Emily na Lessinim vidí? Byl to celkem příjemný chlapec, i když nepatřil k těm doslova okouzlujícím. Musel mít nějaké skryté dobré vlastnosti, kvůli nimž mu Emily dala přednost před svým dlouholetým přítelem. Titus zamžikal při pomyslení, že Lessini možná ztělesňuje tradiční názory na jižanské milence. Jenže on a Emily si v posteli rozuměli dobře, v tom se nemohl mylit, mužská pýcha stranou. Pokud šlo o umění potěšit ženu, neměl sklony se podceňovat.

Zesnulý pan Thruxton nebyl žádný tyranský nebo panačnický manžel. Byl to přátelský dobromyslný muž, který se nijak zvlášť nezajímal o ženskou polovinu lidstva. Vědecky založený člověk, který se staral hlavně o svoje panství a koně. Věděl o Emilyině vztahu k Titovi, ale nikdy nedal najevo žárlivost. Byl spokojený s tím, že jeho manželka tráví většinu roku odděleně. Emily dávala přednost životu v Londýně před venkovem a Thruxtonovi to vyhovovalo. Ten byl zase nejšťastnější, když se mu dvanáct měsíců podařilo hlavnímu městu vyhýbat. Emily tvrdila, že našel útěchu v náručí jedné místní ženy. Vzhledem k jeho povaze nebylo pravděpodobné, že by si Emily vybrala nějakého muže jen proto, že byl milejší a vstřícnější.

Ať už byly její důvody jakékoli, Titus si z celého srdce přál, aby s nimi nezůstal uvězněný v tomhle zájezdním hostinci. Pobývat v Emilyině společnosti mu stále ještě drásalo srdce, a ona se mu vyhýbala, úmyslně vyhýbala. Ne že by se jí chtěl vnucovat, ale copak si od ní nezaslouží aspoň vysvětlení?

Bylo ovšem jasné, že se žádného nedočká. Čím dřív se odsud dostane a bude moci pokračovat v cestě do Itálie, tím lépe. Ženy prostě nestojí za všechny ty potíže, usoudil. Tady dostal za vyučenou. Miloval Emily, a jaké trápení mu to přineslo! Lepší si pořídit náročnou milenku, která ho opustí bez jediného ohlednutí, jakmile se jí omrzí. Žádné city, žádná pouta, žádné truchlení, které mění život v trýzeň.

Teď se u stolu mluvilo o hudbě a tohle téma dívku pře-
vlečenou za muže probralo. Takže je hudebnice? To by ho nepřekvapilo, jestli pochází z tak dobré rodiny, jak si začínal myslet. Čímž se ovšem nic nevysvětlovalo, naopak. Jestli je to dcera šlechtice, co pro všechno na světě dělá v mužských kalhotách a holínkách, proč se trmácí sama napříč Evropou?

Hostinský pyšně informoval své hosty, že nástroje v hudebním salonku jsou v dobrém stavu, a že je mohou využívat, jak jim bude libo. V tuhle roční dobu tu měl jen málo jiných hostů a ti jistě nebudou namítat, když je anglická společnost – jak hostinský tuhle nesourodou skupinku nazýval – pobaví hudebním vystoupením.

„V salonku dřevo v krbu hoří, kávu můžete si tam dát, a pro pány číšník přinese víno i koňak podle přání.“

Vydali se do hudebního salonku za doprovodu šustících sukní paní Vinehamové. Lord Lucius mumlal něco o kartách, ale sestřenice ho okřikla, že na to bude spousta času později, než tenhle nudný večer pokročí natolik, aby šli do postelí. Na prahu salonku se zastavila, prohlásila, že to tam vypadá dobře, a obrátila se na hostinského s otázkou, jestli jsou nějaké nové zprávy o zasypaném průsmyku.